

Ved Adserbo-Ruiner,

den 5te Juni 1886.

Mel.: Danmark, dejligst Bang og Bønge.

Nedens Sommerjolen spreder
Liv og Varme ud,
og den milde Lustning leder
Blomstens friske Skud.
Nedens Fuglejungen lyder,
Alt omkring til Fesltdag byder
for Kong Fredriks Folkegade
i den grønne Have.

Alt, men Folket er i Trængsel,
tvivlsom er dets Ret,
og dets Talsmand nu i Fængsel
sluttes fast og tæt.
Baand er lagt paa Folkets Tunge,
knap vi tør om Frihed sjunge,
Baaben maa vi ikke bære,
værge Ret og Væ.

Menig Mand i Gaard og Hytte,
nu der bliver kaldt
højt paa eder, kan det nytte,
Ederes Sag det gjaldt.
Skal med Spot og Naan I ligge
og om Lov og Naade tigge?
Ingen Ret til selv at raade,
mer end Højres Naade.

Nej, vor Frihed vil vi værne,
fast paa Lovens Grund,
ved Kong Fredriks Minde gjerne
her i denne Stund.
Vi vil hjælpes ad at stride
trolig ved hinandens Side,
haabende at bedre Tider
fejrer nok omsider.

Haabet er det Hællsmærke,
vi vil samles om;
det, som smiler ad de Stærke
og ad Magtens Dem;
det, som løfter Sind og Tanke
og jaar Hjærtet til at bante,
lyssner fremad gennem Taagen
under Dannebrogens.

Mel.: Langt højere Marge saa vide paa Forb.

I graanende Oldtid som fribaarne Mænd
vi mødtes med Kongen paa Ting,
med Ordet paa Læben og Sværdet ved Lænd,
og var ikke lette at vinge.
Respekt var fer Loven og Sandhed og Ret,
og Spinner og Døttre var fribaarnes Ret.

Saa kom der en Tid, hvor vi trælbundne blev,
og kendte ej Ret eller Gre:
Vi lystred de Love, som Junkrene skrev,
og troede det saa skulde være.
Vi fled og vi døjet som Herremands Træl
og ejede ikke en fribaaren Sjæl.

Men den Gang det sidste Aarhundredes Gny
sig rejste paa dugslagene Enge,
da danske Kanoner de dundred i Sky
ved vore de tjærede Dreng:
Da kom der en Lustning i By og paa Land
og Hjærtet blev varmt i den trælbundne Mand.

Og den Gang da Fensjerne ved Frederiks,
de kæmped for Land og for Konge,
de skrev os et Frihbrev, vi ved det forvist,
derom tør vi tale og sunge;
saa fik vi vor Grundlov, hvis Ord og hvis Aand
saa ærlig var ment, af Kong Frederiks Haand.

VEJBY-TIBIRKE ÅRBOG 1970-71

Saa mødte vi frem i de glædste Lag
til Fæst mellem fribaarne Venner,
og aldrig vi aned at leve den Dag,
hvor Vennerne de blev til Fjender.
Men Tiderne skifte saa underlig om,
Fortolkninger, Had og Misundelse kom.

Der kom en Professor, som snakkede fort,
og det var en Herre af Vælden,
sin Grundlovsfortolkning han lavede fort
og blev kun tilbage med Hælten;
da blev der en Harme i By og paa Land,
og Hjertet slog trangt hos den menige Mand.

Men mon vi da ikke i Enighed kan
saa gjent den Professor paa Døren?
I Kredts om vor Grundlov, hver ærefjær Mand,
om han hedder Peer eller Søren.
For Menigmands Ret og paa Lovligheds Grund
skal være vort Valgsprog i Trængselens Stund.

Lars Larsen.

Trykt ved E. R. Drafsberg i Silkeborg